

Fußball mit Papa, ukrainisch, Anastasiia Lodkina

Футбол з татом

Футбольна історія Урзель Шеффлер

Ілюстраторка: Доротея Акройд

Перекладачка: Анастасія Лодкіна

1
Йонас мріяв мати справжній шкіряний футбольний м'яч.
І ось він — на столі в його День народження!
З автографами всієї національної збірної!
Найкращого подарунку просто не могло бути...

2

Йонас з нетерпінням чекає, коли можна буде вийти на футбольне поле пообіді.

Тепер вже точно дорослі хлопці візьмуть його грати.

Ще б пак, тепер в нього є власний м'яч!

— Дай подивитися! — зухвало говорить Кевін. Він забирає м'яч у Йонаса, набиває його вгору-вниз перед собою і буцає ногою в стіну.

— Що ж! Непогано, — визнає Кевін та крутить м'яч на вказівному пальці.

3

Кевін посміхається і кличе інших.

— Давай, хлопці, перевіримо, чи міцний горішок!

Кевін б'є на Алі. Той пасує Філіпу.

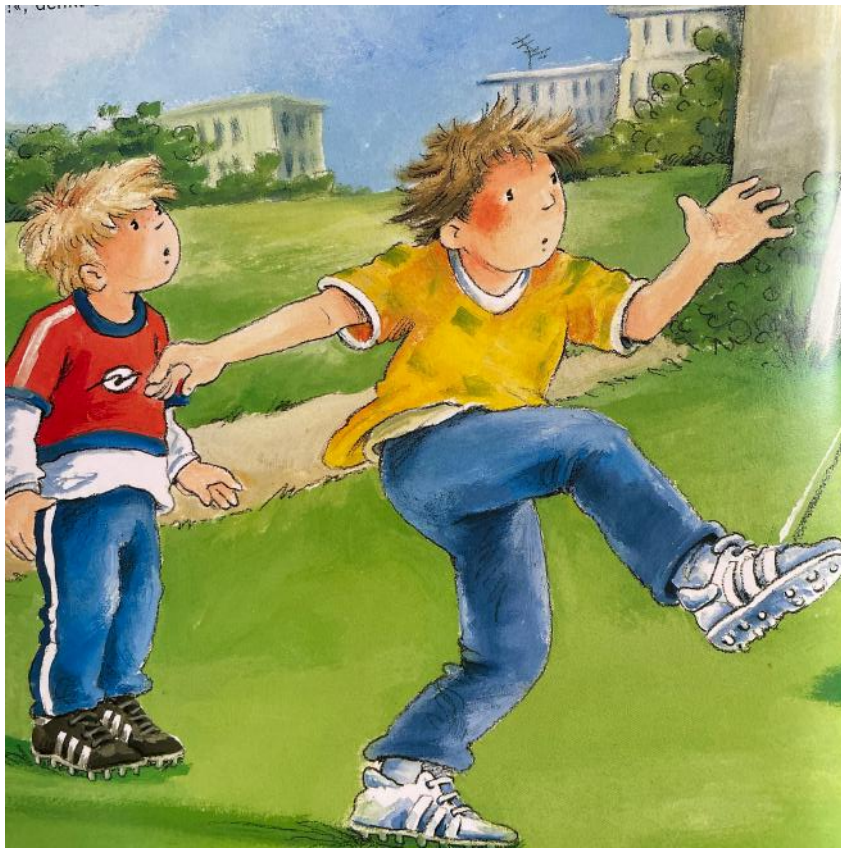
Філіп передає м'яч Пелле.

Починається гаряча гра у футбол.

— Я теж хочу грати, — каже Йонас, коли Кевін пробігає повз нього.

— За м'яч треба битися! — кричить Кевін, навіть не думаючи пасувати Йонасу. — Але ти замалий для боротьби!

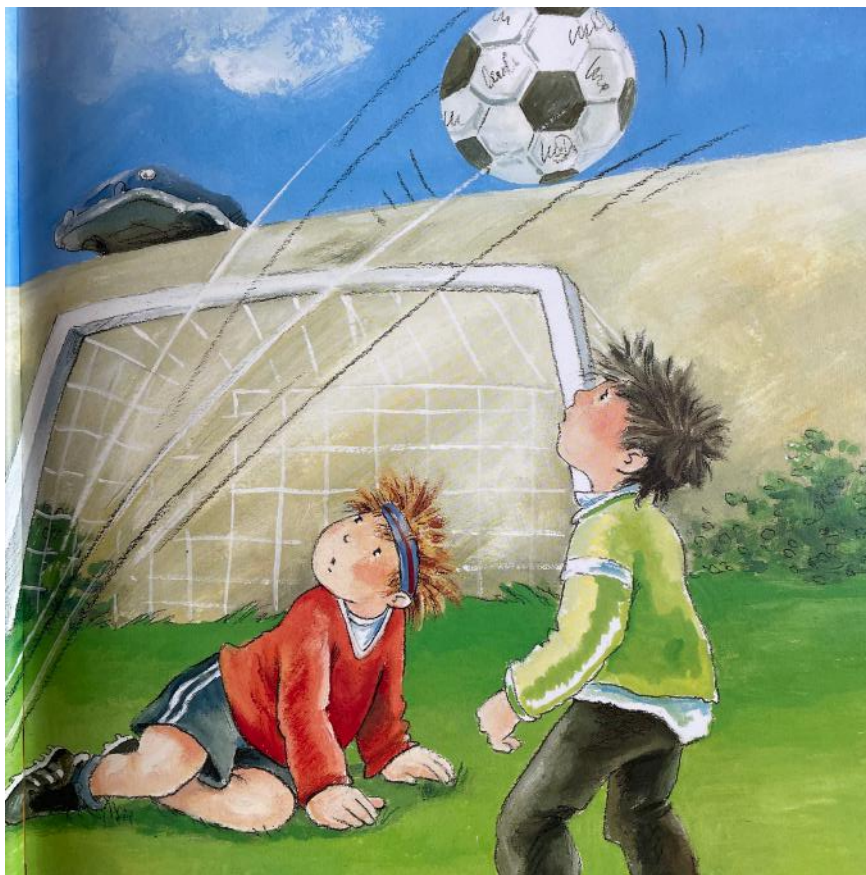
Йонас ледь стримує сльози. Все-таки це його м'яч!!!

4

4

Тоні стоїть на воротах. Він ловить майже кожен м'яч.
За воротами — цегляна стіна. Вона відокремлює футбольний
майданчик від сміттєзвалища Макса Шрьоттера.
З Максом Шрьоттером трапляються конфлікти, коли м'яч
влучає у жерстяний дах його гаражу або в один зі
свіжопофарбованих автомобілів.

5

Кевін б'є головою у ворота. Голкіпер Тоні відбиває м'яч подвійним кулаком. Алі перехоплює м'яч. Удар по воротах. На жаль, занадто високо!

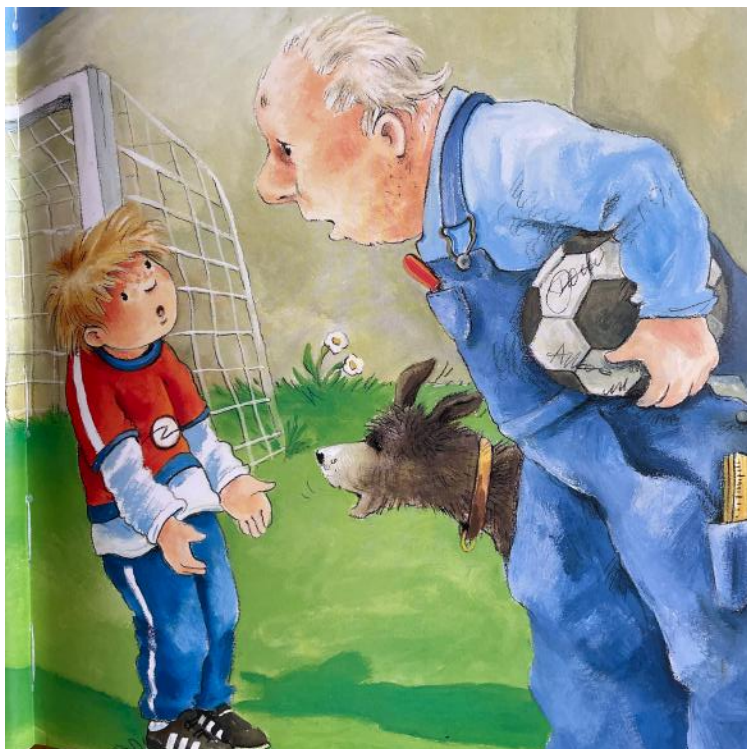
М'яч летить над стіною. За стіною чути удар - звучить як розбите скло.

— Дідько! Тікаймо звідси, поки не прийшов Шрьоттер! — біжить та кричить Алі.

— Погнали! — каже Кевін і втікає, як заєць.

Йонас залишається один.

«Мій м'яч! — думає він. — Я хочу назад мій м'яч!»

6

З-за стіни з'являється Макс Шрьоттер. Разом з Флуффі - його кудлатим псом! «Дорослі» футболісти давно чухнули. На місті лишився тільки «маленький» Йонас.

— А ну стій, хлоп! — гарчить містер Шрьоттер. — Цього разу м'яч влучив у вікно мого гаража!

— Це був не я! — покірно каже Йонас.

— Так усі кажуть! — бурчить Шрьоттер і вказує на м'яч під пахвою. — Це твій, чи не так? Хочеш повернути свій м'яч, чи не так?

Йонас киває. Йому на очі навертаються сльози.

— Спочатку я поговорю з твоїм татом. Це йому буде дорого коштувати. Вперед!

Флуффі гавкає, як пекельний пес. Коли Шрьоттер волає, він теж завжди лає.

Йонас несміливо переводить погляд із Шрьоттера на Флуффі. Він вагається.

Що ж йому робити?

— Вперед! Йди! Давай! — гарчить Шрьоттер. — Флуффі – ти теж!

Йонас йде за ними, серце калатається. Що скаже тато?

7

Коли здоровезний та лютий торговець металообробом встає у дверях татового офісу і починає голосити, Йонас лякається — у тата немає шансів проти нього, ніколи в житті! Йонас ніколи раніше не помічав, який маленький у нього тато.

8

Йонас збентежений - його батько залишається спокійним. Він тихо слухає, що говорить цей чоловік. А потім він просить Йонаса розповісти, як усе було.

— Малий бреше! — обурено кричить Шроттер. — Він зізнався, що це його м'яч. Він розбив вікно! За це доведеться платити.

— Зачекайте хвилинку! — каже тато твердим голосом, і Йонас думає, що зараз його тато виглядає набагато більшим, ніж раніше.

— Мій син не бреше. Але якщо Ви попросите у нього вибачення за незаслужені звинувачення, то я подбаю про те, щоб Вам замінили вікно в майстерні! Якщо ні, то Вам доведеться вимагати гроші в того, хто кинув м'яч через паркан. Але, знаючи мого сина, можу сказати - він не здасть цю людину.

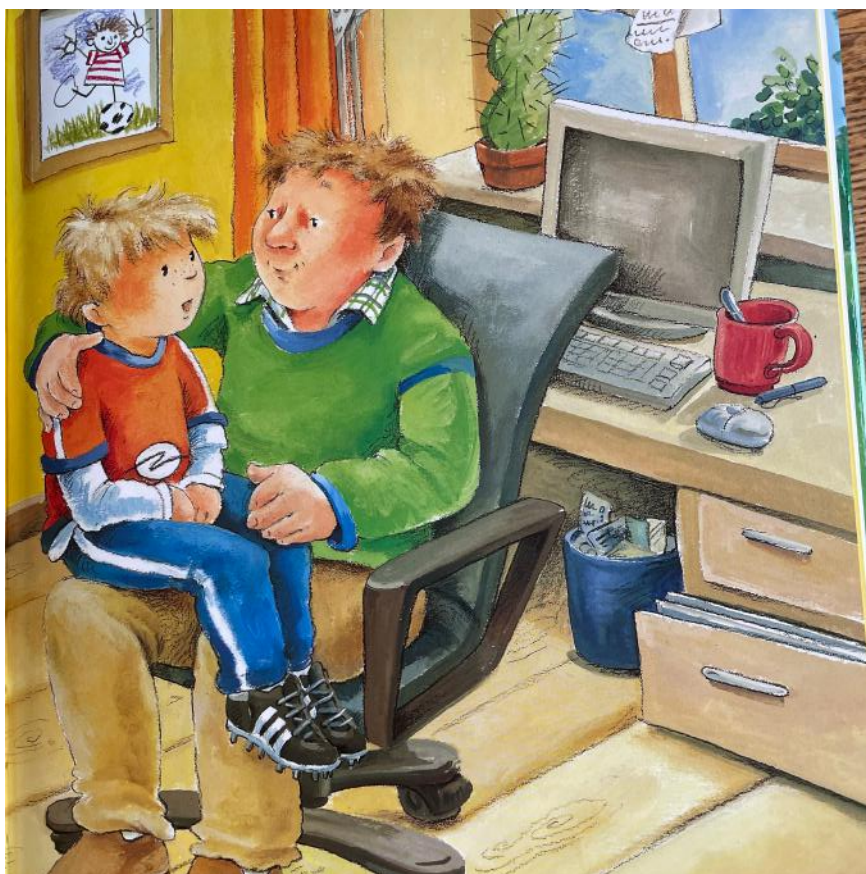
9

Шрьоттер вагається. Він невпевнено дивиться на відважного невеликого чоловіка, який, очевидно, зовсім його не боїться.
— Гаразд! — нарешті каже він, зиркнувши на Йонаса. Його гнів уже дещо вщух. — Я вибачаюсь...

— Надішліть мені рахунок скляра! — каже тато. — А тепер, будь ласка, поверніть м'яч моєму синові. Він отримав його сьогодні на День народження.

Шрьоттер дає Йонасу м'яч.

— Тоді цей... гарного Дня народження, — примирливо бурмотить він і зникає за дверима разом із Флуффі.

10

— Ти так з ним говорив! Це було круто, тату! — рюмсає Йонас і витирає очі рукавом.

Дурні сльози! Всі ж знають, що справжній футболіст не плаче.

— Тебе ще щось турбує, правда? — питає тато.

Йонас ковтає сльози й киває:

— Це підло. Дорослі хлопці не дають мені грати, тату! Навіть тепер. Хоч у мене найкращий м'яч. Кажуть, що я надто малий!

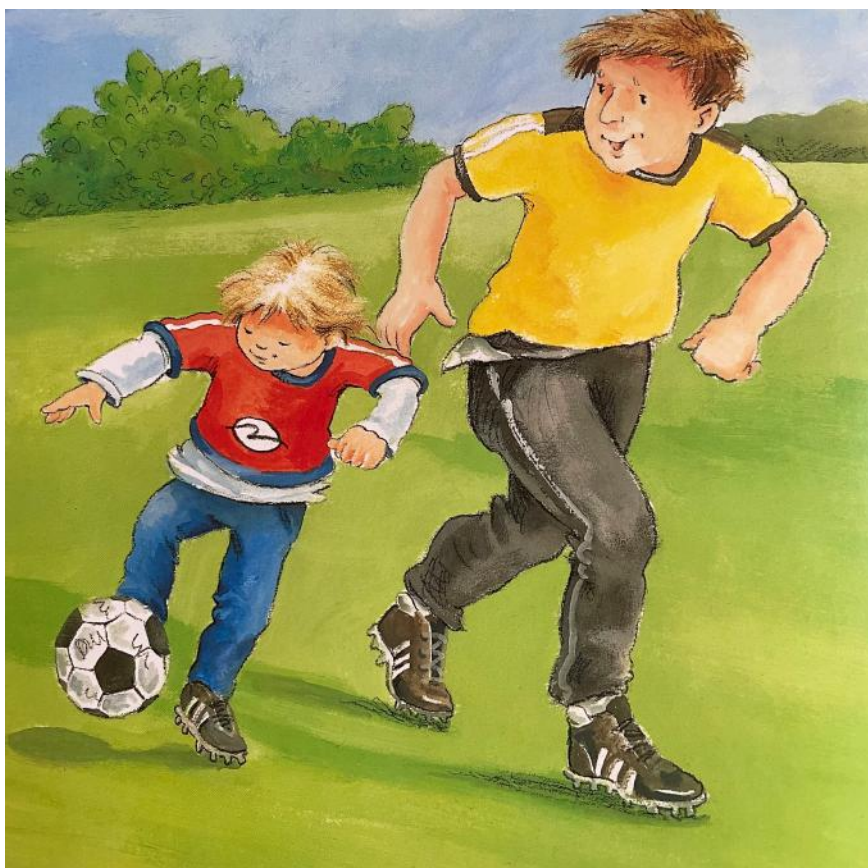
— Справа не в розмірі, Йонасе. Принаймні не тільки в ньому, — каже тато. — У футболі розум і вміння важать більше. Я був нападником в нашій шкільній команді і забивав багато голів. Він усміхається.

— Можливо, я був маленьким, але швидким, як блискавка, і часто обводив великих хлопців!

Йонас з сумнівом дивиться на тата.

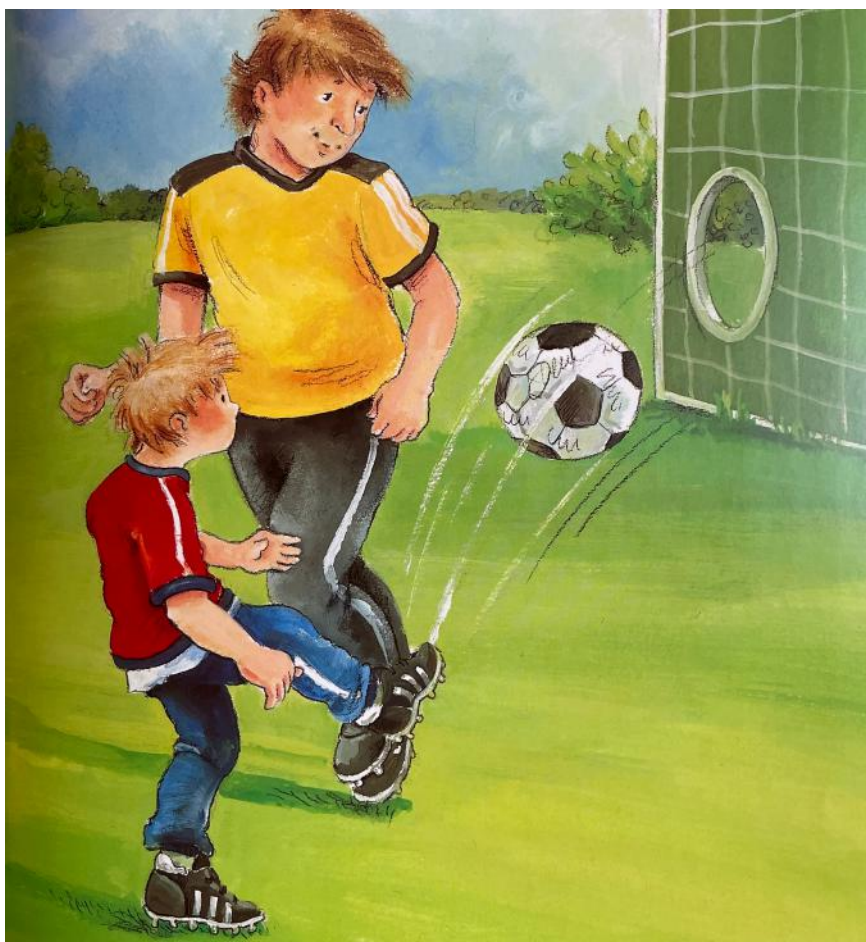
— Ти в це не віриш? Тоді давай трохи потренуємося, поки мама не прийшла додому! — каже тато, обіймаючи Йонаса за плече.

— Давай!

11

Тато не перебільшував. Він справжній майстер м'яча і вчить Йонаса справно поводитися з ним. Вони ведуть м'яч, б'ють, відіграють паси та обводять одне одного.

12

Потім вони тренуються біля воріт. Тато майже щоразу забиває. Йонас лише іноді потрапляє в нижню дірку зліва.

Тато підбадьорює його:

- Так! Так! Будь сміливим, Йонасе!
- Це було зовсім непогано, синку.
- Ти добре відчуваєш м'яч. Ось що важливо!
- Наступного разу буде ще краще!

13

— Це мій найкращий День народження! — ділиться Йонас, коли вони нарешті повертаються додому.
Мама вже чекає з вечерею. Вона принесла свіжі кренделі.
— Де ви були так довго? — здивовано запитує вона.
— На спортивному майданчику! — каже Йонас. — На футбольному тренуванні!
А потім Йонас розповідає мамі цю захопливу історію. І те, що тепер вони хочуть тренуватися дуже часто.

14

Одного вечора тато пізно повернувся з зустрічі зі старими шкільними друзями в спортивному клубі.

— У мене для тебе сюрприз, — каже він Йонасу, усміхаючись.

— Мій шкільний друг Борис — тренер заміського спортивного клубу. Він сказав, що вони шукають нападника з сильним ударом для команди з міні-футболу. Я рекомендував тебе!

— Чесно? — не вірить щастю Йонас. Його очі світяться так, ніби сонце й луна зійшли одночасно.

Тато киває головою і каже:

— Завтра в клубі спортивне свято. Треба піти туди та подивитися!

Тієї ночі Йонас ледве зміг заснути від хвилювання.

15

На спортивному святі величезний натовп — Йонас і тато ледь не загубились. Але найбільша штовханина почалась тоді, як Алекс, нападник старшої команди, запропонував змагання з забивання голів у ворота.

16

Алекс забиває у ворота вісім з десяти м'ячів. Це зрозуміло, адже він зі своєю командою — чемпіони міста. І він навіть грав у команді з одним із двоюрідних братів Левандовського, коли той був школярем.

Тепер інші хочуть показати, наскільки вони хороші гравці.

Черга велика.

— Ми теж хочемо? — питає тато. Йонас киває:

— Звичайно!

Вони стають у чергу.

17

Нарешті прийшла черга Йонаса. Він дуже нервує, коли ставить м'яч. Двічі м'яч влучає у штангу. Але потім Йонас забиває шість разів поспіль.

Раптом він помічає в натовпі Кевіна і Філіпа, тож хоче обов'язково забити на їхніх очах. На жаль, він не влучає.

— Останній удар – в тебе все вийде, — підбадьорливо шепоче на вухо тато. З сімома голами Йонас нарешті завершує свою серію.

Тепер черга батька.— Тепер дикуни беруть м'яч, — каже Кевін Філіпу й насмішковано дивиться.

Але посмішка швидко сходить з його обличчя, оскільки тато Йонаса безпомилково забиває один м'яч за іншим. Десять голів! Це абсолютний рекорд!

— Твоє фото буде на першій сторінці клубної газети! — каже голос позаду них. Це татів шкільний друг Борис.

— Ти все ще виконуєш свої фірмові удари!

— Ну, — трохи збентежено каже тато. — Останні кілька тижнів у мене був хороший напарник з тренувань.

Він вказує на Йонаса.

Оголошують результати змагання:

Йонас — найкращий у своїй віковій категорії. У нього на два голи більше, ніж в Алі та Кевіна, які вже грають у команді та навіть виграли по парі голкіперських рукавичок. Але найкраще те, що Борис плескає його по спині і каже:

— Приходь завтра на командне тренування, Йонасе!

Обличчя Йонаса стає яскраво-червоним від щастя.

20

— Можна я на хвилинку зателефоную мамі? — шепоче Йонас татові.

— Звичайно! — каже тато і простягає Йонасу свій мобільний телефон.

Йонас йде за будиночок клубу, де трохи тихіше, і описує мамі все, що сталося.

Раптом тато, який стоїть позаду, вихоплює телефон і каже низьким голосом:

— Це служба таксі? Терміново подайте машину у спортклуб. Треба негайно їхати в піцерію в міському парку і трохи відсвяткувати!

— Замовлення прийнято! — вигукує мама і сміється. — Я буду за десять хвилин!